

Хр. Д. Златаревъ

Тримата чужденци въ Витлеемъ

Отъ оная чудна нощъ надъ Витлеемъ бѣха се изминали вече много други нощи. И много съвсемъ обикновени дни бѣха се изнизали, откакъ по обичая на родилия се въ нея Младенецъ бѣше дадено името Иисусъ. То бѣше дори записано отъ римския чиновникъ въ новия пергаментовъ свитѣкъ на стария градски домъ.

Светото семейство обаче все още оставаше въ града на Давида. То се бѣше само премѣстило отъ пещерата всрѣдъ полето въ дома на близкия роднина на Мариямъ и на стареца Йосифъ, който я придружаваше, у витлеемския пастиръ Самуила.

Една привечеръ, когато неговата дъщеря Рахиль и Мариямъ се прибираха отъ полето, кждето бѣха занесли вода и ядене на Самуила, тѣ бѣха забелязали сжщата, нова и прекрасна звезда, както презъ оная нощъ... Само че сега тя не грѣеше вече надъ пещерата. Тя бѣше тѣй низко спрѣла надъ малката кжща на Самуила, въ самия край на градеца, като че ли обгаряше съ гжстъ и свѣтълъ снопъ отъ лжчи почти самия покривъ.

Като минаваше край пещерата, Мариямъ, която още не бѣше се освободила отъ възкръснатитѣ у нея свети спомени, чу Рахиль да ѝ казва: